

de burde kunne hjemsendes. Jeg vil haabe, at den Vej til at raade Bod derpaa, som Ministeren har angivet, vil mindske denne Misfornøjelse, men fremfor alt vil jeg haabe, at det ikke vil virke saaledes, at vort Krigsberedskab derved svækkes ved Misfornøjelse imellem de indkaldte. Med disse Udtalelser har jeg ment at maatte motivere min Afstemning.

Forsvarsministeren (P. Munch): De Udtalelser, som det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) har fremsat nu, har unægtelig i nogen Grad forbavset mig. Med Hensyn til selve Lovforslaget er det ærede Medlems Opfattelse den, at han er fuldkommen enig i hele Lovforslagets Indhold, og derfor er det meget følgerigtigt, at han stemmer for Lovforslaget. Ikke desto mindre synes han at have haft nogle Samvittighedsskrupler med Hensyn til et Spørgsmaal, hvorom der ingen Bestemmelse er i Lovforslaget, og om hvilket det vildevære overordentlig kunstigt at træffe Bestemmelser i Loven. Det, jeg tænker paa, er Spørgsmaalet om, hvem der skal hjemsendes. Ved første Behandling af dette Lovforslag udtalte det ærede Medlem sig ogsaa derom; han sagde den Dag, at han var i Tvivl om, hvorvidt den valgte Vej var den rigtigste, eller om det var rigtigere at gaa aargangsvis frem. Denne Tvivl synes i Dag at være forsvundet. I Dag er det ærede Medlem af den Opfattelse, at man bør hjemsende aargangsvis. Jeg skal ikke nu optage en Diskussion herom, men kun pege paa, at hvis man aargangsvis hjemsendte af dem, der nu er inde, og aargangsvis indkaldte et tilsvarende Antal, vilde det blive betydelig flere gifte, der blev indkaldt, end gifte, der blev sendt hjem. Jeg skal dernæst atter understrege, at af de mangfoldige Henvendelser, jeg har faaet, har de Tilfælde, der gav Indtryk af virkelig Nød, i aldeles overvejende Grad angaaet Hjem, hvis Forsørgere er indkaldte, og efter de Erfaringer, jeg har haft at bygge paa, har jeg ikke næret Skygge af Tvivl om, hvad der var den rigtigste Fremgangsmaade.

Nu er vi naaet til en Forstaaelse, idet den efter min Mening heldigste Løsning, at de gifte hjemsendes til Gavn for Hjemmene, gennemføres, og man tillige faar hjemsendt den Gruppe af ugifte, der nærmest kunde have Anledning til at være skuffet. Og naar vi er naaet dertil, synes jeg, der er al Grund til ikke ved Udtalelser her i Salen at bidrage til at

fæstne og bevare Misfornøjelsen. Det ærede Medlem fremhævede den skadelige Betydning, en saadan Misfornøjelse mellem Soldaterne kunde faa. Jeg tror, at meget af den Misfornøjelse kommer frem ved, at vi fordyber os i en Diskussion derom. Det ærede Medlem har meget ofte været meget misfornøjet med, at der paa et eller andet Punkt er fremkommet Kritik, som kan avle Misfornøjelse med det ene eller det andet Forhold indenfor Hæren; jeg tror, at det heller ikke er heldigt, at vi paa dette Punkt fordyber os alt for meget i Udtalelser, som kan virke til at fæstne og udvikle den Misfornøjelse, som jeg ligesom det ærede Medlem finder i høj Grad beklagelig, hvis den eksisterer. Jeg har fuld Klarhed over, hvor vanskelige Forholdene er, naar man har en stor Militærstyrke liggende inde, som Tilfældet er; det sætter Mandskabets Taalmodighed paa en tung Prøve, og det sætter Befalingsmændenes Evne til at behandle dette Mandskab paa en særdeles vanskelig Prøve. Men jeg haaber, at vi kan samles i Bestræbelserne for at yde vort Bidrag til, at de, der ikke kommer med mellem de hjemsendte i denne Omgang, maa forstaa, at det er Hensynet til andre og Hensyn, der vejer lige saa tungt som Hensynet til dem selv — efter mit Skøn i dette Tilfælde altsaa tungere —, der bevirker, at den Ordning gennemføres, som nu gennemføres.

Hammerich: Jeg ønsker blot at udtale, at jeg har Grund til at gaa ud fra og ikke er i Tvivl om, at der indenfor de indkaldte er Misfornøjelse med den Form, Ministeren har valgt for Hjemsendelse, men jeg er ligesaa overbevist om, at man bidrager til at mindske denne Misfornøjelse, naar man slaar fast, at man, uagtet man ikke er enig i, at den valgte Form er den ønskeligste, alligevel gaar med til Lovforslaget, og er der noget, jeg haaber og ønsker, er det netop dette, at Misfornøjelsen mindskes.

Forsvarsministeren (P. Munch): Jeg vil til det ærede Medlems (Hammerich) sidste Udtalelser sige, som jeg allerede har sagt ved første Behandling, at jeg ikke nærer Tvivl om, at der bliver Misfornøjelse ogsaa med den valgte Fremgangsmaade. Det gør der ved enhver Hjemsendelse, hvor man ikke kan hjemsende alle. De, som kommer nærmest efter dem, der hjemsendes, vil i alle Tilfælde være misfornøjede, og jeg nærer ikke Skygge af Tvivl